

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11To/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010441
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Bašistová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8723010441.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Lucie Bašistovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.03.2026, v trestnej veci obžalovaného A. B. a spol. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaných A. B., A. B. C. a D. B. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/43/2023 zo dňa 05.03.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. /nar. XXXX/, odvolanie obžalovaného A. B. /XXXX/ a odvolanie obžalovaného D. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaných A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XXX, G. E., A. B., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F. XXX, G. E. a D. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XXX, G. E., za vinných z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 5.10.2022 v čase okolo 15:05 hod. na mieste verejnosti prístupnom na parkovisku pri „Belanskom rybníku“ v katastrálnom území mesta C. H., okres E., po ich predchádzajúcich slovných vyhrážkach bitkou fyzicky napadli poškodeného I. J., a to tak, že keď stáli okolo neho, tak ho náhle obžalovaný A. B. (nar. XX.X.XXXX) a obžalovaný D. B., každý z nich jedenkrát udrel päťou do oblasti pravej očnice tváre a obžalovaný A. B. (X.X.XXXX) do oblasti ľavého líca, až musel ísť poškodený do pokľaku na ruky, pričom následne od útoku všetci obžalovaní upustili a utiekli z miesta svojimi motorovými vozidlami preč, kde pri tomto fyzickom napadnutí poškodený I. J. utrpel zranenia, a to zlomeninu pravej očnice s dobou liečenia do 4 týždňov, ktoré zranenie mu spôsobil nezistený páchateľ, vylučujúc obžalovaného A. B. (X.X.XXXX) a tržnú ranu ľavého líca s dobou liečenia do 7 dní, kde v oboch prípadoch ide o ľahké poranenia, nekomplikované, ktorú nezanechávajú trvalé následky.

Za to okresný súd uložil A. B., nar. XX.XX.XXXX podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmiennečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu na 18 mesiacov.

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmiennečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu na 18 mesiacov.

Obžalovanému D. B. uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona mu výkon trestu podmiennečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu na 15 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených I. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., K. XXXX/X, Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Všetci traja obžalovaní zahlásili proti tomuto rozsudku, proti výroku o vine a treste, v zákonnej lehote odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnili tým, že podaná obžaloba v predmetnej trestnej veci je nedôvodná a zmätočná, nakoľko po vykonanom dokazovaní možno vyvodiť záver, že skutok, opísaný v obžalobe a v napadnutom rozhodnutí prvostupňového súdu, sa nestal tak, ako sa kladie za vinu všetkým trom obžalovaným. Po vykonanom dokazovaní v predmetnej trestnej veci možno, podľa odvolateľov, konštatovať, že vykonané svedecké výpovede poškodeného v prípravnom konaní a pred súdom sa v podstatných skutočnostiach nezhodujú, ba dokonca rozchádzajú. V tejto súvislosti poukázali na nasledovné podstatné skutočnosti, a to, že poškodený v prípravnom konaní, či v už pozícii svedka alebo poškodeného, ako aj pred súdom potvrdil, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, zaparkoval svoje motorové vozidlo na parkovisku nachádzajúcom sa v blízkosti miesta incidentu, z ktorého si následne vybral rybárske vybavenie. Súčasne poškodený v prípravnom konaní, či v pozícii svedka alebo poškodeného, ako aj pred súdom potvrdil, že videl, ako mu obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX zablokoval motorové vozidlo, avšak táto skutočnosť mu neprekážala a naďalej pokračoval v cvičení na cvičisku nachádzajúcom sa v blízkosti parkoviska. Následne poškodený v prípravnom konaní v pozícii svedok a tiež ako poškodený uviedol, že na linku 158 zavolať, až keď videl vystúpiť troch Rómov z motorového vozidla AUDI, čo v ňom vzbudilo podozrenie, že ho chcú napadnúť, pretože mali početnú prevahu. V tejto súvislosti poukázali na záznam z volania poškodeného na linku 158, z ktorého je zrejmé, že v čase 14.58 hod. - poškodený oznámil, že mu jedna osoba zablokovala motorové vozidlo a až následne v čase 14.59 hod. - poškodený oznamuje, že ho chcú „cigáni napadnúť“, avšak z kamerového záznamu je zrejmé, že motorové vozidlo AUDI v čase 14.59 hod. prichádzalo len z hlavnej cesty na parkovisko pri „Belanskom rybníku“. Teda vzhľadom na uvedenú skutočnosť možno, podľa názoru odvolateľov, konštatovať, že poškodený v čase 14.58 hod. videl prichádzať jemu známe motorové vozidlo, a preto volal na linku 158, kde pri parkovaní motorového vozidla AUDI začal oznamovať dispečingu na linke 158, že ho osoby nachádzajúce sa v motorovom vozidle AUDI chcú napadnúť. V tejto súvislosti poukázali odvolatelia tiež na to, že poškodený nezrejmil, na základe akej skutočnosti nadobudol podozrenie, že ho chcú tieto osoby fyzicky napadnúť. Súčasne poškodený pôvodne dispečingu neuvádzal počet osôb, čo neskôr vo výsluchu ozrejmil, že tieto osoby boli presne tri, a preto vedel o prevahe v počte osôb voči jeho osobe, a že ho chcú fyzicky napadnúť. Následne poškodený v prípravnom konaní zhodne uviedol, že prvé údery pästou smerovali od osôb stojacich po jeho pravej strane a súčasne zadnej pravej strane, teda od obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX a obžalovaného D. B., nar. XX.XX.XXXX a tretí úder bol od osoby stojacej pred poškodeným, teda od obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX. Neskôr z výsluchu poškodeného pred súdom vyplynulo, že prvý úder smeroval od osoby stojacej pred ním, teda od obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, resp. že si poradie veľmi nepamätá, nakoľko všetky údery prišli naraz, keďže išlo o zlomok sekundy. Poškodený súčasne zhodne uviedol v prípravnom konaní, že prvé dva údery zo zadnej strany a z pravej strany ho paralyzovali, a preto nevidel, akým smerom obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, obžalovaný D. B., nar. XX.XX.XXXX s ďalšími osobami opustili miesto incidentu. Súčasne poškodený uviedol, že mal zaliate oko krvou a bol otrasený. V tejto súvislosti opätovne poukázali odvolatelia na kamerový záznam, z ktorého je zrejmé, že v čase 15:06:28 hod. sa pohybuje osoba po parkovisku od miesta incidentu smerom k hlavnej ceste, s najväčšou pravdepodobnosťou poškodený, pravdepodobne pozerajúci sa za motorovými vozidlami, ktorými odišli z miesta incidentu obžalovaní. Zároveň poukázali, na poškodeným uvádzaný v prípravnom konaní, motív obžalovaných, kde tento uviedol, že malo ísť o odplatu za prechádzajúci incident, ktorý mal s obžalovaným D. B., nar. XX.XX.XXXX, teda s vodičom motorového vozidla AUDI, z dôvodu nepoužívania smerových svetiel, avšak neskôr na hlavnom pojednávaní poškodený uviedol, že nevie, prečo bol napadnutý obžalovanými. Poškodený v prípravnom konaní uviedol, že nenapadol slovne ani fyzicky obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, čo je v rozpore so svedeckými výpovedami svedkov L. M. a N. H. a predloženými lekáorskými záznamami zo dňa 05.10.2022 a fotografiou zo dňa 06.10.2022, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, mal hematóm s opuchom na pravom oku a krku. Nie je podstatné, či ho slovne napadol, ale to, že on bol napadnutý. Ďalej poškodený v prípravnom konaní uviedol, že nemal vedomosť o tom, že ho chcú osoby prichádzajúce na motorovom vozidle AUDI, teda obžalovaný D. B., nar. XX.XX.XXXX, O. B. a D. B. spoločne s obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX, napadnúť, čo je v rozpore so záznamom z linky 158, kde poškodený v čase 14.59 hod. uvádza dispečingu na linke 158, že ho idú cigáni napadnúť, teda v čase príchodu motorového vozidla AUDI na parkovisko pri

Belanskom rybníku, a súčasne v rozpore s kamerovým záznamom, z ktorého je zrejmé, že motorové vozidlo prichádza na uvedené parkovisko v čase 14:59:10 hod. Zároveň poškodený v prípravnom konaní uviedol, že sa s dvoma chlapcami na lavičke nerozprával, čo je v rozpore so svedeckými výpoveďami svedkov L. M. a N. H.. Teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, po vykonanom dokazovaní v prípravnom konaní a pred súdom, možno konštatovať, že skutočný priebeh incidentu zo dňa 05.10.2022 pri Belanskom rybníku v katastrálnom území mesta Spišská Belá sa stal inak, ako je uvedený v obžalobe a v napadnutom rozsudku, nakoľko je zrejmé, že výpoveď poškodeného, či už v prípravnom konaní alebo pred súdom, je navzájom v niektorých podstatných skutočnostiach sporná a súčasne je v rozpore s ďalšími zabezpečenými a vykonanými dôkazmi v predmetnej trestnej veci. K vyššie uvádzaným rozporom týkajúcich sa skutkových tvrdení poškodeného, v tomto ohľade, podľa odvolateľov, tiež možno poukázať na tú skutočnosť, že poškodený pred súdom presne nevedel, kto ho udrel do oblasti tváre, čo mu spôsobilo už známe zranenia, nakoľko tieto údery išli všetky bezprostredne po sebe, avšak s určitosťou vie, že tieto zranenia mu spôsobili všetci traja obžalovaní. Poškodený pôvodne v prípravnom konaní uviedol, že bol po poslednom údere paralyzovaný. Teda v tejto súvislosti možno, podľa odvolateľov konštatovať, že výpovede poškodeného o tom, kto mu spôsobil zranenia, sú tendenčné a nezakladajúce sa na pravdivých skutočnostiach, nakoľko v opačnom prípade by vedel presne určiť kto a v akom poradí ho fyzicky napadol do oblasti tváre, pokiaľ si je istý, že tieto zranenia mu spôsobili obžalovaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti majú odvolatelia za to, že skutkový dej uvádzaný poškodeným týkajúci sa fyzického napadnutia sa stal inak, čo súčasne potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy v predmetnej trestnej veci. Z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, zaparkoval motorové vozidlo na parkovisku v blízkosti miesta incidentu, z ktorého si vybral vybavenie potrebné pre rybolov a následne sa presúval smerom z parkoviska cez cvičisko k rybníku, kde na cvičisku stretol poškodeného. Následne medzi poškodeným a obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX, došlo k ostrému slovnému konfliktu, a to najmä zo strany poškodeného. Uvedená skutočnosť vyplýva nielen z výsluchu obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, ale aj z výsluchov svedkov L. M. a N. H., ktorí uviedli, že poškodený sa správal agresívne voči menovanému obžalovanému, a to vo forme vyhrážok ublíženia na zdraví s následkom spôsobenia smrti. Títo svedkovia nemali ďalej vedomosť, čo sa dialo na mieste incidentu, pretože neskôr sa vzdialili z miesta incidentu, nakoľko vyostrená komunikácia medzi poškodeným a obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX, pokračovala, a to najmä zo strany poškodeného. Prvostupňový súd opomenul tú skutočnosť, že uvedení svedkovia L. M. a N. H. sa vzdialili, keď sa slovný konflikt medzi poškodeným a obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX, vyostroval, pričom uvedené potvrdil aj samotný obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, vykonanou výpoveďou a predloženými lekáorskými záznamami zo dňa 05.10.2022, či fotografiou zo dňa 06.10.2022. Teda uvedení svedkovia potvrdili verziu práve obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX a nie uvádzanú verziu poškodeného. Poškodený pôvodne neuvádzal, že mal rozhovor s uvedenými svedkami, čo možno považovať za účelové skresľovanie skutkového deja vzniknutého incidentu, nakoľko samotný poškodený mal vedomosť o tom, že prípadným vykonaným výsluchom uvedených svedkov by mohlo dôjsť k spochybneniu jeho uvádzanej verzie o fyzickom napadnutí až po príchode obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, na miesto incidentu. V tomto prípade majú odvolatelia za to, že súd mal zohľadniť praktické skúsenosti poškodeného, ako bývalého príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky, avšak tomu tak nebolo. Súčasnne majú za to, že konajúci súd nesprávne posúdil vykonané dôkazy - výsluch svedka L. M. a N. H. - keďže z uvedených svedeckých výpovedí a tiež z výpovede obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, jednoznačne vyplýva, že poškodený mal agresívne správanie voči obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, čo malo naberať aj na stúpajúcej intenzite, a preto nemožno považovať uvádzanú verziu poškodeného z pohľadu skutkového deja za jednoznačnú. Teda po tom, ako sa svedkovia L. M. a N. H. vzdialili od miesta incidentu, došlo zo strany poškodeného k fyzickému napadnutiu obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý sa pôvodne nemohol brániť, nakoľko mal so sebou rybárske vybavenie, avšak neskôr tento útok päťami poškodenému opätovoľ. Spôsob a čas fyzického konfliktu uvádzal iba obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, avšak tieto tvrdené skutočnosti potvrdil lekáorskými záznamami zo dňa 05.10.2022 a fotografiou zo dňa 06.10.2022, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, mal hematóm s opuchom na pravom oku a krku. Súčasne znalec L. M. P. na hlavnom pojednávaní pripustil mechanizmus vzniku poranení poškodeného, že tieto mohli byť spôsobené aj jednou osobou stojacou pred poškodeným. Podľa kamerového záznamu je zrejmé, že konflikt medzi poškodeným a obžalovaným A. B., nar. XX.XX.XXXX trval v intervale 5 až 6 minút. Po ukončení fyzickej potýčky medzi poškodeným a obžalovaným, preparkoval obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, vozidlo tak, aby nemohol poškodený s jeho motorovým vozidlom odísť z parkoviska. Z výsluchu poškodeného a obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, je nesporné, že poškodený po tejto fyzickej potýčke zotrval na mieste incidentu, teda na tzv. cvičisku až do príchodu morového vozidla

AUDI, ktoré z predmetného cvičiska videl prichádzať. Uvedené potvrdzuje kamerový záznam, teda, že od preparkovania motorového vozidla HUMMER, po časovom úseku približne 6 minút, prichádza zo smeru Rakúsy po hlavnej ceste na parkovisko pri Belanskom rybníku v čase 14.59 hod. motorové vozidlo AUDI, ktorého vodičom bol obžalovaný D. B., nar. XX.XX.XXXX so spolujazdcami svedkami O. B. a D. B.. Túto skutočnosť potvrdzuje aj záznam z linky 158, kedy v čase už 14.58 hod., teda 1 minútu pred zaparkovaním motorového vozidla AUDI, oznamuje poškodený dispečingu na linke 158, že jedna osoba mu zablokovala motorové vozidlo, aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že ide o obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX a až v čase 14.59 hod., kedy motorové vozidlo AUDI zaparkovalo na predmetnom parkovisku, oznamoval poškodený dispečingu, že ho idú cigáni napadnúť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetný hovor na linku 158 bol v čase 15.00 hod. ukončený, aj napriek tomu, že poškodený, ako bývalý príslušník policajného zboru vedel o tom, že každý hovor na linku 158 je nahrávaný a môže byť použitý ako dôkaz v prípadnom trestnom konaní, čo potvrdil poškodený v prípravnom konaní. Teda vzhľadom na to, že poškodený mal vedomosť o tom, že prebiehajúci hovor na linke 158 je nahrávaný, v tomto prípade možno mať pochybnosť o tom, z akého dôvodu tento hovor poškodený neskôr ukončil, pokiaľ mal obavu o svoj život, že ho chcú „nejakí cigáni“ napadnúť, čo by neskôr mohlo tieto osoby usvedčiť z takéhoto konania. Možno teda usúdiť a uzavrieť, že pokiaľ by takýto hovor mal byť na prospech poškodeného, a nie na jeho škodu, v takomto prípade poškodený, ako bývalý príslušník Policajného zboru, by tento hovor neukončil, nakoľko takýto hovor by zaznamenal aj akýkoľvek prebiehajúci dej až do príchodu hliadky, a teda aj skutok v takej forme, v akje sa kladie obžalovaným za vinu. V intenciách vyššie uvádzaných skutočností, odvolatelia poukázali na tú skutočnosť, že poškodený uvádzal, že sa necítil byť ohrozený, keď na parkovisko v blízkosti miesta incidentu prišlo motorové vozidlo AUDI, avšak súčasne z vykonaného výsluchu vyplynulo, že tento telefonoval na linku 158, pretože cítil hrozbu. Teda poškodený sa necítil byť ohrozený, lebo ako uviedol, osoby nachádzajúce sa v čase volania na linku 158 nepredstavovali pre neho samotného nebezpečenstvo, avšak len cítil hrozbu. V tejto časti vykonané výsluchy poškodeného sú navzájom v skutkových okolnostiach rozporné. Súčasne z kamerového záznamu a svedeckých výpovedí je nesporné, že po príchode motorového vozidla AUDI na predmetné parkovisko, obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX a obžalovaní D. B., nar. XX.XX.XXXX, spoločne s poškodeným a svedkami O. B. a D. B. čakali na obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý prichádza na motorovom vozidle SEAT LEON v čase od 15:04:45 hod. do 15:04:55 hod., teda po časovom úseku približne 5 až 6 minút. Zároveň z kamerového záznamu je nesporné, že v čase od 15:05:45 hod. do 15:06:28 hod., teda po časovom úseku 50 až 60 sekúnd, nastupujú všetci traja obžalovaní spoločne so svedkami O. B. a D. B. do motorových vozidiel, s ktorými na miesto incidentu prišli, a súčasne z tohto predmetného parkoviska odchádzajú po hlavnej ceste smerom na obec Rakúsy, resp. Tatranská kotlina. Taktiež z kamerového záznamu v čase 15:06:28 hod. je zrejмый pohyb neznámej osoby, presúvajúcou sa z časti parkoviska, ktorá je v blízkosti tzv. cvičiska smerom k hlavnej ceste. Tu možno konštatovať, že uvedenou osobou je s najväčšou pravdepodobnosťou poškodený, nakoľko z vykonaných svedeckých výpovedí v prípravnom konaní a pred súdom je zrejмый, že toho času sa na mieste incidentu žiadne ďalšie osoby nenachádzali. Pokiaľ konajúci súd mal za to, že k fyzickému napadnutiu poškodeného malo dôjsť až po príchode obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v čase od 15:05:45 hod. do 15:06:28 hod., teda po časovom úseku 50 až 60 sekúnd, v intenciách uvádzaných skutočnostiach považujú odvolatelia za dôležité poukázať na tú skutočnosť, že obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX, má robustnú postavu s telesnou váhou vyše 160 kg a značnými ťažkosťami z pohľadu chôdze, čo nebolo konajúcim súdom vôbec zohľadnené z pohľadu poškodeným uvádzaného deja incidentu. Teda v tejto súvislosti majú odvolatelia za to, že konajúci súd v predmetnej trestnej veci by mal prihliadať na rímsku zásadu in dubio pro reo, v pochybnostiach v prospech obvineného, nakoľko po vykonanom dokazovaní v predmetnej trestnej veci vznikli pochybnosti o tom, či sa obžalovaní 1/ až 3/ dopustili skutku, ktorý sa im kladie za vinu, prípadne, či tu nie je okolnosť vylučujúca trestnoprávnu činnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolatelia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, resp. aby rozhodol sám, a to tak, že všetkých troch obžalovaných spod obžaloby oslobodí v plnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 285 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. poriadku, a to s poukazom na ustanovenie § 25 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona.

Krajský súd na podklade takto podaných odvolaní preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali svoje odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Keďže v danej veci prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovaných, krajský súd bol

limitovaný zásadou reformatio in peius – zákaz zmeny k horšiemu. Daným postupom krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaných nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných, je potrebné predovšetkým uviesť, že obžalovaní sa prostredníctvom obhajcu vyjadrili ku skutočnostiam, ktoré sú im kladené za vinu, namietali a spochybňovali predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom a vyjadrili sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považovali zo svojho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Krajský súd má k výhradám obžalovaných proti hodnoteniu dôkazov, ktoré tvoria podstatnú časť odvolacích námietok, za potrebné uviesť, že proces dokazovania v trestnom konaní je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po posúdení všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Súd pri hodnotení dôkazov v súlade s § 2 ods. 12 Tr. poriadku rozhodne, o ktoré z nich svoje rozhodnutie oprie tak, aby bol skutkový stav náležite zistený (§ 2 ods. 10 Tr. poriadku). Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného pritom nie je porušením práva na obhajobu (porovnaj analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/84/2016, 6Tdo 71/2012 zo dňa 29.11.2012).

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred okresným súdom vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Rozsah vykonaného dokazovania okresným súdom je zrejmy nielen z obsahu zápisníc o hlavných pojednávaniach, ale aj z dôvodov napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy boli vo veci vykonané, podrobne poukázal na obsah jednotlivých dôkazov, uviedol, ako vykonané dôkazy vyhodnotil, akými úvahami sa pri ich hodnotení spravoval a na základe ktorých dôkazov a skutočností z nich plynúcich, relevantných pre rozhodnutie, dospel ku skutkovým a právnym záverom, ktoré prezentoval vo výroku svojho rozhodnutia.

Okresný súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že na podklade vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 05.10.2022 v čase okolo 15.05 hod. na parkovisku pri Belanskom rybníku v katastri mesta Spišská Belá, teda na mieste verejnosti príslušnom, došlo k napadnutiu poškodeného I. J., ktorému boli spôsobené poranenia tak, ako to uvádza obžaloba. Z vykonaných dôkazov je, podľa názoru okresného súdu, nesporné, že v kritickom čase došlo k stretnutiu medzi poškodeným I. J. a všetkými tromi obžalovanými, pri ktorom stretnutí došlo k incidentu a následnému vzniku poranení, ktoré poranenia majú aj znaky ujmy na zdraví poškodeného, ktorý incident však poškodený a jednotliví obžalovaní popisujú odlišne. Obrana obžalovaných bola založená na tvrdení, že obžalovaní A. B. C. a D. B. nemali žiaden fyzický incident s poškodeným, tento incident mal len A. B. L. a o tomto incidente vedia len z rozprávania tohto obžalovaného. Rovnako A. B. L. potvrdzuje, že kritického dňa na kritickom mieste mal najprv slovné a potom aj fyzické nedorozumenie s poškodeným I. J., ktorý ho najprv začal slovné napádať, potom sa mu začal verbálne vyhrážať, a to ujmou na živote a zdraví aj za použitia strelnej zbrane, a napokon ho poškodený I. J. aj fyzicky napadol, v dôsledku čoho sa on iba bránil, keď po útoku zo strany poškodeného tohoto tri až päťkrát udrel do oblasti tváre. Obranu obžalovaných o priebehu incidentu a okolnostiach, za ktorých k nemu došlo v celom rozsahu vyvracia, podľa názoru okresného súdu, svedok poškodený I. J., ktorý uviedol, že na miesto incidentu sa ako prvý dostavil A. B. L., keď medzi nimi došlo iba k slovnej potýčke, následne na miesto incidentu prišiel na ďalšom vozidle obžalovaný D. B. aj s ďalšími dvoma osobami, keď potom spozornel a z dôvodu obavy vytočil tiesňovú linku 158 a dožadoval sa vyslania policajnej hliadky na miesto samé a následne na miesto incidentu sa, na v poradí treťom vozidle, dostavil obžalovaný A. B. C., po príchode ktorého došlo k jeho fyzickému napadnutiu, keď A. B. C. ho udrel do oblasti ľavej strany tváre a ďalší obžalovaní ho udreli do pravej strany tváre, teda obžalovaný A. B. L. a D. B., a to jedenkrát, v dôsledku čoho utrpel najzávažnejšie

poranenie, nevediac pritom, ktorý z týchto dvoch mu toto poranenie spôsobil. Okresný súd ďalej dôvodil tým, že tvrdenia poškodeného sú objektívne podporené aj ďalšími dôkazmi, a to najmä oboznámenými zvukovými a obrazovými záznamami, ako aj záznamami o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti, z ktorých záznamov je dostatočne zrejmé, že telefonát poškodeného na tiesňovú linku 158, v priebehu ktorého tento iba vyjadruje obavu z možného útoku prebehol bezprostredne po tom, čo na miesto incidentu sa dostavila osádka druhého vozidla značky Audi, ktorej súčasťou bol aj obžalovaný D. B.. Z vyššie uvedených dôkazov okresný súd mal nepochybne preukázané, že všetci traja obžalovaní na mieste verejnosti prístupnom sa dopustili hrubej neslušnosti tým, že fyzicky napadli iného, poškodeného I. J., keď takýmto konaním naplnili skutkové znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Zároveň okresný súd konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania neboli zistené také skutočnosti, ktoré by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb dokazovali, že obžalovaný A. B. (nar. XXXX) bol tým páchatelom, ktorý svojím konaním spôsobil poškodenému I. J. následok spojený s ujmom na zdraví tak, ako to posudzuje obžaloba, keď tento obžalovaný sa mal súčasne dopustiť aj prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Uvedené konanie bolo už od vznesenia obvinenia kladené za vinu iba A. B. L., no ani zo samotného uznesenia nie je zrejmé, na podklade akých skutočností a nie je zrejmé ani na podklade akých skutočností, či dôkazov bola v tomto smere podávaná obžaloba, pričom ani vykonaným dokazovaním v konaní pred súdom nebolo preukázané, že páchatelom uvedeného skutku bol práve tento obžalovaný. Na podklade uvedeného preto okresný súd pri uznaní viny upravil skutkové zistenia oproti podanej obžalobe a konanie obžalovaného A. B. L. nemohol posúdiť aj ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona.

K výroku o vine krajský súd uvádza nasledovné.

Je prirodzené, že pri tomto druhu trestnej činnosti, kde sa jedná v podstate o vzájomný konflikt dvoch alebo viacerých osôb, sa väčšinou vyskytujú akoby viaceré skupiny výpovedí. Aj v tomto prejednávanom prípade je možné konštatovať na jednej strane výpovede všetkých troch obžalovaných a ich priateľov, svedkov D. B. a O. B., ktorí prirodzene vnímali skutkový dej inak a vypovedajú akoby na obranu obžalovaných, na strane druhej výpoveď poškodeného I. J., usvedčujúceho obžalovaných zo spáchania skutku, výpoveď ktorého korešponduje aj so závermi znaleckého dokazovania a ďalšími listinnými dôkazmi, a potom je tu aj skupina svedkov, ktorí priebeh samotného konfliktu nevideli, resp. ho nevedia jednoznačne opísať, kam je možné zaradiť výpovede svedkov N. H. a L. M..

Obžalovaný A. B. L. poprel spáchanie skutku, poukazajúc primárne na skutočnosť, že poškodený ho napadol ako prvý po ich vzájomnej slovnej výmene a až keď sa dostal zo zovretia, tak aj on udrel poškodeného päšťou asi trikrát alebo päťkrát do tváre. Poškodený sa mu následne vyhrážal zbraňou, ktorú mal mať údajne v aute. Uvedenou skutočnosťou odôvodnil, prečo následne zablokoval svojím vozidlom vozidlo poškodeného, kedy aj zavolať otcovi s tým, že sa pobil s J. a otec povedal, aby na neho počkal. Po príchode obžalovaného D. B. spolu so svedkami O. B. a D. B. na vozidle Audi, sa poškodený vyhrážal zbraňou aj im. Potom prišiel na vozidle aj jeho otec A. B. C., ktorý, hneď ako vystúpil, chcel dať poškodenému facku, ale on spoločne s D. B. ho odtiahli, poškodený v tom spadol, potkol sa o obrubník, oni nasadli do svojich vozidiel a odišli preč. Následne bol na ošetrení so zraneniami, ktoré mu spôsobil poškodený.

Obžalovaný A. B. C. svoju obranu, že poškodeného nenapadol, založil na tvrdení, že po príchode na miesto incidentu, po tom, ako mu syn A. B. telefonicky oznámil, že mal potýčku s poškodeným, ktorý sa mu vyhrážal smrťou a zbraňou, šiel rovno k nemu s úmyslom mu dať facku, no syn so zaťom ho zadržali, takže k žiadnemu udretiu poškodeného nedošlo. Poškodený sa potkol na obrubníku a spadol na zem. Políciu volal po ceste domov.

Obžalovaný D. B. sa bránil tým, že on poškodeného nenapadol, po príchode na miesto incidentu spolu s O. B. a D. B. sa poškodený začal vyhrážať aj im zabitím. Poškodený s niekým telefonoval, videl na tvári A. B. L. aj poškodeného monokel. Potvrdil tiež, že obžalovaný A. B. C. hneď, ako prišiel na miesto incidentu, vystúpil z auta, prišiel ku poškodenému a chcel mu dať facku, ale nedal, poškodený spadol. Hneď potom ušli, zľakli sa vyhrážok poškodeného, že ich zastrelí.

Vyššie uvedená obrana obžalovaných bola, aj podľa názoru krajského súdu, vyvrátená priamym dôkazom, a to konzistentnou a ničím nespochybnenou výpoveďou poškodeného I. J., ktorý opísal tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní okolnosti, za ktorých malo dôjsť k incidentu tak, že obžalovaný A. B. L.. mu zablokoval vozidlo, začal ho slovne podpichovať ho v tom smere, aby počkal, kým príde jeho otec. Ďalej uviedol, že na linku 158 zavolať v čase, keď prišlo druhé auto, z ktorého vystúpili ďalšie osoby, lebo cítil hrozbu. Tí ďalší traja sa pridali k obžalovanému a následne, keď došiel na aute najstarší B., tak ho všetci traja obžalovaní napadli takým spôsobom, že A. B. C. iba zakričal „I!“ a udrel ho päťou do hlavy. Následne z boku päťou do hlavy ho udreli aj ďalší dvaja obžalovaní, a to každý jedenkrát. Uvedeným útokom mu boli spôsobená zlomenina pravej nadočnice, opuch tváre, bolesť sánky, lícnej kosti. Upresnil, že A. B. C. ho udrel spredu, avšak do ľavej časti tváre. Vzápätí z pravej strany dostal dva údery, a to do pravej strany časti tváre zo strany ďalších obžalovaných, ktorí sa prakticky presúvali okolo neho. Po útoku všetci nasadli do áut a ušli.

Aj podľa názoru krajského súdu, je možné do série usvedčujúcich dôkazov zaradiť závery znaleckého posudku L. M. P., znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, z ktorého okrem iného vyplynulo, že poškodený I. J. pri fyzickom incidente dňa 05.10.2022 utrpel zlomeninu pravej očnice a tržnú ranu ľavého líca. Posudzované poranenie zlomenina pravej očnice mohlo, podľa znalca, vzniknúť zasiahnutím dvomi údermi, avšak len jeden úder bol vysokej intenzity, ktorý spôsobil posudzované poranenie. Poškodený mohol dostať aj ďalší úder, ktorý mohol byť nižšej intenzity a podieľal sa na výraznom opuchu a krvnej podliatine v okolí pravého oka. Tržná rana na ľavom líci mohla tiež vzniknúť úderom päťou, intenzita pôsobiacej sily však bola nízka, na rozhraní nízkej až stredne vysokej. V priebehu incidentu mohlo dôjsť k takej situácii, že najprv dostal úder sprava do pravej strany tváre do okolia oka, v dôsledku čoho došlo k pohybu hlavy v smere pôsobiacej energie a následne na to dostal ďalší úder, tentokrát do ľavej strany tváre. Teoreticky by poranenia mohla spôsobiť iba jedna osoba, ktorá by stála pred poškodeným, a to pri rýchlo nasledujúcich úderoch do jednej a následne druhej strany do oblasti tváre. Alternatívu spojenú so vznikom poranení iným spôsobom, napríklad pádom, znalec vylúčil.

Do série usvedčujúcich dôkazov je potrebné tiež zaradiť výpovede svedkov N. H. a L. M., ktorí popreli, aby počas ich prítomnosti na mieste incidentu došlo medzi obžalovaným A. B. L.. a poškodeným k fyzickému incidentu.

Výpoveď poškodeného podporujú aj ďalšie listinné dôkazy, ako lekárska správa o poranení poškodeného, aj obsah prepisov zvukových a obrazových záznamov o telefonickom volaní na linku 158 zo dňa 05.10.2022, ako aj kamerový záznam Mesta Spišská Belá z kamier monitorujúcich priestor na parkovisku pri Belanskom rybníku.

Na základe vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaných, ktoré na seba naväzujú a dopĺňajú sa, vzhľadom na ich rozsah, silu a celkovú dôkaznú hodnotu, totiž nielenže vyvracajú obhajobu obžalovaných a skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v ich prospech v takej miere, ktorá by ich mala zbaviť trestnej zodpovednosti, ale zároveň spoľahlivo preukazuje, že obžalovaní spáchali skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom.

Krajský súd sa však nestotožnil so záverom okresného súdu ohľadne kvalifikácie skutku len ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona formou spolupáchatelstva, pretože vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaní spoločne po vzájomnej dohode napadli tam prítomného poškodeného, a to tak, že po príchode na miesto incidentu v poradí posledného obžalovaného A. B. C., po tom, ako tento vystúpil z vozidla, pristúpili všetci traja obžalovaní k poškodenému a každý z nich ho udrel jedenkrát päťou do oblasti tváre, čím mu spôsobili zranenia ustálené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Okresný súd pochybil, ak uvedené konanie obžalovaných právne nekvalifikoval aj ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona.

Krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že spolupáchatelstvo predpokladá spáchanie trestného činu spoločným konaním a aj úmysel k tomu smerujúci. O spoločné konanie ide vtedy, ak každý zo spolupáchatateľov naplnil svojím konaním všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, alebo ak každý zo spolupáchatateľov svojím konaním uskutočnil len niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je naplnená len súhrnom týchto konaní, alebo ak konanie každého zo spolupáchatateľov je aspoň článkom reťazca, pričom jednotlivé činnosti - články reťazca - smerujú k priamemu vykonaniu

trestného činu a len vo svojom celku tvoria jeho skutkovú podstatu a pôsobia súčasne. K naplneniu pojmu spolupáchatelstva nie je potrebné, aby všetci spolupáchatelia sa zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou. Postačuje aj čiastočné prispenie, hoci aj v podriadenej úlohe, len keď je vedené rovnakým úmyslom ako činnosť ostatných spolupáchatelov a je tak objektívne i subjektívne zložkou deja, tvoriaceho vo svojom celku trestné konanie. Spolupáchatelstvo je potrebné teda chápať tak, že ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoma alebo viacerými osobami, zodpovedá každá z nich, ako by trestný čin spáchala sama, a ak bol trestný čin spáchaný v spolupáchatelstve, je irelevantné, akým konkrétnym dielom sa ten ktorý zo spolupáchatelov na konaní podieľal. Pri spolupáchatelstve nemusí ísť výslovne o ústnu dohodu, ale dohoda môže spočívať v konkludentnom súhlase.

Práve skutočnosť, že obžalovaný A. B. L.. po prvotnom slovnom konflikte s poškodeným privolať otca A. B. C., ktorý mu povedal, aby na mieste zotrval a počkal do jeho príchodu, kedy bezprostredne po jeho príchode všetci traja obžalovaní napadli poškodeného, svedčí pre spoločný úmysel obžalovaných fyzicky napadnúť poškodeného.

Keďže odvolanie bolo podané len zo strany obžalovaných, krajský súd už nemohol pristúpiť k úprave skutku tak, aby tento naplnil znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, pretože prokurátor nepodal odvolanie v neprospech obžalovaných, resp. toto vzal v celom rozsahu späť a pokiaľ by pristúpil k úprave skutku, porušil by tým zásadu zákazu reformatio in peius, čo by bolo neprípustné a nezákonné.

Zákonu zodpovedajúcim je preto právne posúdenie skutku okresným súdom ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Ustáleným konaním obžalovaní tak nepochybne naplnili skutkovú podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa dopustí ten, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného. Súdna prax totižto pod výtržnosťou rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok a je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatel'a k zásadám občianskeho spolužitia. Spravidla pôjde o fyzické a psychické násilie, ktoré je zamerané proti osobám alebo veciam. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatel'a, aj keď miesto činu nie je priamo prístupné verejnosti (napr. nachádza sa za plotom, ohradou, na lešení a pod.). Stačí, ak je také miesto prístupné len niektorým osobám určeným napríklad povahou ich zamestnania (továreň, stavenisko a pod.) alebo inak (napr. zdravotné stredisko, škola) a v určitý čas (napr. v sezóne, počas otváracieho času a pod.). Takým miestom však nebudú byty, ani iné priestory v obytnom dome, ani internát, ubytovňa či kancelária. (porovnaj Burda, E., Čentéš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár. II. diel. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011, 1608 s.)

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je zrejmé, že skutok tak, ako je popísaný v skutkovej vete rozsudku, sa stal na parkovisku pri „Belanskom rybníku“ v katastrálnom území mesta Spišská Belá, okres Kežmarok. Jednalo sa o miesto verejnosti prístupné, keďže takým miestom sa rozumie každé miesto, kam má prístup široký okruh ľudí individuálne neurčených.

Z hľadiska aplikácie tzv. materiálneho korektívu, krajský súd uvádza, že pri prečinoch je konajúci súd povinný vždy skúmať aj závažnosť prečinu, avšak pokiaľ súd uznáva vinu, nie je povinný v dôvodoch rozsudku explicitne uvádzať svoje posúdenie z hľadiska aplikácie § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná.

Citované ustanovenia Trestného zákona predstavujú výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov a zavádzajú možnosť uplatnenia materiálneho korektívu, ktorý na zmiernenie tvrdosti formálneho chápania prečinu umožňuje použitie zákonom predpokladaných materiálnych kritérií. V prípade, ak sa po zohľadnení materiálnych kritérií zistí nepatrná závažnosť konkrétneho prečinu, resp. malá závažnosť v prípade mladistvých páchatel'ov, tak výsledkom je záver, že spáchaný skutok nie je trestným činom, aj keď napĺňa všetky formálne znaky skutkovej podstaty toho ktorého prečinu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona.

Pokiaľ súd vo výroku rozsudku vinu uzná, je nepochybné, že dôvody na aplikáciu § 10 ods. 2 Tr. zákona nezistil. Čo sa týka samotnej závažnosti prečinu v prejednávanej veci, krajský súd sa v tomto smere stotožnil so záverom okresného súdu, keď materiálny korektív neaplikoval. Prečin, ktorého sa obžalovaní dopustili, nevykazoval znaky nepatrnej závažnosti (§ 10 ods. 2 Tr. zákona), a to práve s poukazom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolností, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného. Boli to práve obžalovaní, ktorí napadli poškodeného, teda išlo o fyzické napadnutie poškodeného viacerými osobami s následkom v podobe vážnejšieho zranenia zlomeniny očnénice vyžadujúceho si liečenia do štyroch týždňov. Navyše, poškodený neútočil na obžalovaných, pričom obžalovaný A. B. L.. ešte pred samotným útokom zabránil poškodenému v odchode z parkoviska tým, že zaparkoval svoje vozidlo pred vozidlo poškodeného. Závažnosť skutku neznižuje ani predchádzajúca slovná výmena medzi poškodeným a obžalovaným A. B. L., pretože reakciu obžalovaného na slovné útoky v podobe ustálených útokov je možné označiť za neprimeranú reakciu všetkých troch obžalovaných. Vzhľadom na vyššie uvedené nie je, podľa názoru krajského súdu, závažnosť takéhoto konania potrebné zľahčovať cestou materiálneho korektívu. Z uvedeného výpočtu tak vyplýva, že konanie obžalovaných nemohlo byť posúdené ako nevyžadujúce si zásah trestného práva hmotného, pri ktorom sa trestnoprávne prostriedky neuplatnia (ultima ratio).

Ani písomné odôvodnenie odvolania obžalovaných, smerujúce proti napadnutému rozsudku, neobsahujú žiadne relevantné skutočnosti a okolnosti, pokiaľ ide o správnosť hodnotenia dôkazov okresným súdom, ani pokiaľ ide o jeho právne úvahy, ktorými sa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaných.

K odvolacej námietke obžalovaných, ohľadne hodnotenia výpovede poškodeného, má krajský súd za potrebné uviesť, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Výpoveď poškodeného, aj podľa názoru krajského súdu, poskytovala ucelený obraz o priebehu skutkového deja tak, ako bol uvedený v obžalobe, preto nie je dôvod neveriť tvrdeniam poškodeného, ktorý vypovedal k okolnostiam žalovaného skutku spontánne, presvedčivo, konzistentne a bez zjavnej motivácie a snahy obžalovaným zámerne priťažovať. Pokiaľ obžalovaní namietajú rozpory vo výpovediach poškodeného, je potrebné poukázať na správny procesný postup okresného súdu pri odstraňovaní rozporov, ako aj následné logické odôvodnenie svedka, prečo zotrval na výpovedi z prípravného konania, keď uvedené rozpory dôvodil dobou, ktorá od samotného skutku, ako aj jeho prvotných výpovedí uplynula. Poškodený podrobne opísal tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní okolnosti, za ktorých bol napadnutý obžalovanými, uviedol, v akej pozícii stál v čase útoku vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným, odkiaľ a kam smerovali ich útoky a táto jeho verzia skutkového deja korešponduje s ďalšími, vo veci vykonanými dôkazmi, na ktoré podrobne poukázal okresný súd, preto námietku obžalovaných, že skutkový dej uvádzaný poškodeným týkajúci sa fyzického napadnutia sa stal inak, krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní sa neodchyľovala v podstatných skutočnostiach od jeho výpovedí v prípravnom konaní, práve pri totožných výpovediach poškodeného aj v najmenších detailoch po dlhšom časovom úseku od spáchania skutku, by bolo na mieste spochybňovanie jej vierohodnosti, čo by mohlo svedčiť skôr o výpovedi vopred naučenej. Vo veci vypracovaný znalecký posudok L. M. P. len verifikuje skutočnosti uvádzané poškodeným, že pri incidente s obžalovanými utrpel zranenie a rovnako tak sú verifikované aj lekárskou správou zo dňa 05.10.2022 z prvotného ošetrenia poškodeného v Nemocnici v Poprad. Ak obžalovaní spochybňujú vierohodnosť poškodeného, krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že poškodený ostal na mieste incidentu, ešte pred samotným útokom telefonicky oznámil polícii hrozbu z napadnutia a počkal do príchodu hliadky polície. Pritom nemožno opomenúť, že svedok, na rozdiel od obžalovaného, má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Preto postup konajúceho súdu, ktorý vychádzal aj z výpovede poškodeného pri ustálení priebehu skutkového deja, krajský súd považuje za správny, keďže uvedené vyplývalo z vykonaného dokazovania.

Nelogickou sa javí obrana obžalovaných, že poškodeného fyzicky nenapadli a z miesta incidentu ušli z obavy z naplnenia vyhrážok zo strany poškodeného zbraňou, ktorú mal mať vo svojom vozidle.

Správne konštatoval okresný súd, že poškodený volal na linku 158 ešte pred napadnutím zo strany obžalovaných, kedy vyjadril polícii len obavu z napadnutia. Aj samotná obrana obžalovaného A. B. L., ako prvého prítomného na mieste incidentu, založená práve na tvrdení, že sa mu poškodený vyhrážal zbraňou, a z tohto dôvodu mu zablokoval vozidlo a čakal na príchod obžalovaných, a to otca a švagra, postráda akúkoľvek logiku, teda, aby aj napriek obave o svoj život zotrval na mieste spolu s poškodeným, a tomuto navyše zabránil odísť zablokovaním vozidla, a aby namiesto privolania hliadky polície zavolať otcovi, ktorý ho mal inštruovať, aby na mieste aj naďalej zotrval a vyčkal do jeho príchodu.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd námietku obžalovaných, že poškodený v čase 14.58 hod. videl prichádzať jemu známe motorové vozidlo, a preto volal na linku 158, kde pri parkovaní motorového vozidla AUDI začal oznamovať dispečingu na linke 158, že ho osoby nachádzajúce sa v motorovom vozidle AUDI chcú napadnúť a v tejto súvislosti aj to, že poškodený nezrejmil, na základe akej skutočnosti nadobudol podozrenie, že ho chcú tieto osoby fyzicky napadnúť. Krajský súd upriamuje pozornosť na výpoveď poškodeného, kde uvádzal, že obžalovaný A. B. L.. sa ho po príchode na miesto podpíchoval, aby počkal, že príde jeho otec, teda poškodený mal vedomosť priamo od obžalovaného, že má očakávať príchod najmenej jednej osoby, a to otca obžalovaného (A. B. C.). Uvedené vyplýva aj z výpovede obžalovaného A. B. L., že zavolať otcovi a ten mu povedal, aby na neho počkal. Zo záznamu telefonického hovoru poškodeného na linku 158 je pritom zrejmé, že poškodený volal na linku 158 v čase 14.58 hod. do 15.00 hod. Z kamerového záznamu vyplýva, že v čase o 14:59:10 hod. prichádza vozidlo AUDI, ktoré zaparkovalo na parkovisku v čase od 14:59:14 hod. do 14:59:24 hod., kedy z neho vystúpili štyri osoby. Uvedené teda korešponduje z časového hľadiska s tým, že poškodený práve v tom čase oznámil polícii, aby poslali hliadku, lebo prišli štyria „na neho“.

Neobstojí ani námietka obžalovaných, že poškodený v prípravnom konaní uviedol, že nenapadol slovné ani fyzicky A. B. L., čo je podľa ich názoru v rozpore so svedeckými výpoveďami svedkov L. M. a N. H.. Krajský súd opäť upriamuje pozornosť na výpovede oboch svedkov, ktorí zhodne vypovedali, že neboli svedkami žiadneho fyzického útoku medzi uvedenými osobami.

K predloženým lekárske záznamom zo dňa 05.10.2022 a fotografií zo dňa 06.10.2022 zachytávajúcich zranenia obžalovaného A. B. L., krajský súd v názorovej zhode s okresným súdom uvádza, že nebolo preukázané, za akých okolností došlo k vzniku poranení tohto obžalovaného, keďže obžalovaní po incidente na mieste skutku nezotrvali, ale z neho ušli a nevyčkali na príchod polície napriek tomu, že o ich privolaní poškodeným vedomosť mali (čo potvrdzuje svedok O. B.). Správne potom postupoval okresný súd, keď verziu obžalovaného A. B. L.. o priebehu incidentu vyhodnotil ako účelovú a z uvedeného dôvodu nebral do úvahy tvrdenia obžalovaného o obrane pred útokmi poškodeného za relevantné z hľadiska objasnenia skutkového stavu v danej trestnej veci.

Z uvedeného dôvodu nie je ani možné konštatovať, že obžalovaní konali v nutnej obrane.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 ods. 3 Tr. zákona, ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozsušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Podľa § 25 ods. 4 Tr. zákona, ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

V zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, podstata nutnej obrany spočíva v odvracaní priamo hroziaceho alebo trvajúceho protiprávneho útoku človeka. Z uvedeného je zrejmé, že útok musí byť hroziť alebo trvať. V danom prípade však bolo preukázané, s poukazom na vyššie uvedené dôkazy, že obžalovaní ako prví napadli poškodeného, bez toho, aby tento na nich zaútočil a teda nemožno hovoriť, že by sa obžalovaní iba bránili útoku, naplňajúc zákonné podmienky nutnej obrany, keď nebolo

preukázané, že k útoku zo strany poškodeného došlo. S poukazom na tieto skutočnosti, ani krajský súd nemal dôvod oslobodiť obžalovaných podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku s poukazom na § 25 Tr. zákona.

K námietke obžalovaných týkajúcej sa nepoužitia zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. poriadku, je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Krajský súd s poukazom na ucelenú reťaz a silu usvedčujúcich dôkazov dospel k záveru, že použitie zásady in dubio pro reo v uvedenom prípade neprichádza do úvahy.

Na základe vyššie uvedeného je tak na mieste konštatovanie, že námietky obžalovaných v písomne odôvodnenom odvolaní, nie sú relevantné, a to s poukazom na vykonané dokazovanie, najmä na výpoveď poškodeného, ako aj na výpovede svedkov H. a M., závery znalca L. P., vrátane lekárskeho správ ohľadne zranenia poškodeného, na kamerový záznam a záznam telefonického hovoru na linku 158.

Obrana obžalovaných sa tak v kontexte vykonaného dokazovania javí byť účelová a tendenčná v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Za takýchto okolností, teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie, krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolania obžalovaných za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako zákonný a vecne správny.

Za zákonný a správne považoval krajský súd, čo do druhu a výmery, aj výroky o treste.

K rozsahu a spôsobu okresným súdom vykonaného dokazovania v súvislosti so zisťovaním trestnej minulosti obžalovaných, ako súčasť zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, ktoré sa týkajú obžalovaných, ako jednej zo skutočností rozhodujúcich pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu, krajský súd nemal žiadne námietky.

Pri ukladaní trestu obžalovaným okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osoby páchatel'ov, ich pomery a možnosti nápravy.

U obžalovaného A. B. L.. bolo zistené, že tento bol v minulosti štyrikrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/133/2016 právoplatným dňa 11.01.2017, pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zákona, ktorým mu bol uložený podmienkový trest odňatia slobody, v súčasnosti sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 11-krát postihnutý za priestupky prevažne na úseku dopravy, bol postihnutý aj za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu súvisiaci s vyhrážkami inej osobe. Pri nezistení žiadnych poľahčujúcich, ani priťažujúcich okolností, okresný súd uložil obžalovanému podmienkový trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

U obžalovaného D. B. bolo zistené, že tento doposiaľ nebol súdne trestaný, priestupkovo postihnutý bol len za priestupky na úseku dopravy. Rovnako tak okresný súd u obžalovaného nezistil žiadne poľahčujúce, ani priťažujúce okolnosti. Okresný súd uložil obžalovanému podmienkový trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov.

U obžalovaného A. B. C. bolo zistené, že tento bol v minulosti trikrát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/135/2016 právoplatným dňa 21.03.2017, pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zákona, ktorým mu bol uložený peňažný trest vo výške 800,- eur, v súčasnosti sa naňho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ štyrikrát postihnutý za priestupky prevažne na úseku dopravy, bol postihnutý aj za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Pri nezistení žiadnych poľahčujúcich, ani

príťažujúcich okolností, okresný súd uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Takto ukladané tresty krajský súd považuje za zákonné a primerané tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, dĺžke trvania trestného konania, aj k trestnej a priestupkovej minulosti obžalovaných. Podľa názoru krajského súdu, takýto trest je zákonný a splní účel trestu tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovanými tým, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, bude dostatočne výchovne pôsobiť na obžalovaných, aby viedli riadny život, aby sa v budúcnosti nedopúšťali ďalšej trestnej činnosti a zároveň odradí ďalších členov spoločnosti od páchania trestnej činnosti. Krajský súd má za to, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takýchto trestov. Obžalovaní v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby, spôsobom svojho života a svojím správaním preukážu, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Okresný súd odkázal poškodené strany I. J. a VŠZP, a.s. s ich nárokmi na náhradu škody, keďže tieto súviseli s ujmom na zdraví a regresnými nárokmi za poskytnutú zdravotnú starostlivosť spojenú s touto ujmom, spáchanie ktorej nebolo preukázané konkrétnemu obžalovanému.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto krajský súd, nezistiac dôvody pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, tento považoval za zákonný a vecne správny a odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.